

2019-ben az Országos Erdészeti Egyesület az Erdei Vándortábor Program keretein belül irodalmi pályázatot hirdetett, amelyen a táborokban részt vett diákok, gyermekek az ott szerzett erdei élményeiket önthették írásos formába. Az alábbiakban Major Gábor díjnyertes novelláját adjuk közre Lapunk hasábjain.

Lélegzet

A fiú gyomrában enyhe nyomással várta a vonat indulását. Általában akkor érezte ezt, amikor olyan döntést hozott, ami később már nem tűnt jó ötletnek. Megszorította túrahátizsákjának vállpántját és eszébe jutott az előző este.

Szülei arról próbálták egymást meggyőzni, vajon egy nagy műanyag zacskóba vagy napi adagokban simítózáras tasakba pakolják ruháit. Gábor, mert így hívják a fiút, gyanította, hogy anyja ötvözete volna a két lehetőséget. Érezte ő, hogy a szülei szerették, néha mégis azt kívánta bárcsak ne szeretnék ennyire.

A kocsiban még 20 ijedt tekintetű iskolatárs várta a szerelvény indulását, mellyel visszafordíthatatlanná válik a döntésük. Erdei vándortáborba mennek.

A kaland, melyet Feri bácsi tanáruk olyan ellenállhatatlanul ecsetel, hogy Gábor azonnal tudta, menni akar. Most, hogy már a vonatra egyedül cincálta táskáját, melyet a szükséges felszerelésen kívül a szülői gondoskodás tárgyainak súlya is nehezített, nem volt biztos döntésében.

Nem volt visszaút, a vonat egyre nagyobb sebességgel robogott a főváros felé, ahol át kellett szállniuk. Gábor nem értette, hogy lehet a táskája egyre nehezebb, megette még a pótszendvicset is, amit apja a megbeszélte adagon felül a táskájába rejtett.

Próbált lépést tartani iskolatársával, csatlakozott Mátéhoz, akit a csapatban jobban ismert. A buszon már együtt találgatták, vajon ki hány centit ment össze csomagjai súlya alatt. A táj közben egyre változatosabbá vált, a kanyargós út alkalmazkodott a domborzati viszonyokhoz. Gábor gyomrába visszatért a kellemetlen érzés, amikor a környező hegyeket méregette. Bakonyban és Vértesben gyakran túrázott, de azok szelíd lankáknak tündek a Mátra magaslataihoz képest.

Az utazás közben az útitársak csapattá alakultak, eltűnt az iskola évfolyamos besorolása. Feri bácsi lelkesedése átragadt a gyerekekre, ez segítette át a csapatot az utolsó kilométereken. Már mindenki saját erejének utolsó morzsáit örölte nehéz úti

pakkjával a hátán. Gábor azon gondolkodott, vajon az 1 zsák könnyebb lett volna, mint a 6 simítózáras csomag?

Végre befutottak a táborhelyre. Micsoda megkönnyebbülés. Gábort egyre inkább átjárta az önállóság érzése, nem szólt neki senki. Bár a „büdös alábad vidd ki a sátorból” többször elhangzott, de más volt mint, a: „– Menj zuhanyozni!” „– Összeraktad a táskád, holnap tábor!” „– Kapcsold le a vilányt, ne olvass olyan sokáig!”.

Való igaz semmi kedve nem volt olvasni, de jóleső érzés volt, hogy nem ellenőrizte senki. Ólmos fáradtság fedeltette vele a tábori ágy keménységét. Külön technikát fejlesztett ki mindenkinek, hogy kell aludni, hogy nem nyomja a fejét az ágy keresztrácsa.

Hajnaltól apja helyett, Máté keltette. Őt hívogatta az erdő. Máté apja vadász. Ismert minden állatot, nyomot, jelet és etetőfáját. A fiúk lelkesen hallgatták, meg is kapta a *Vadász* becenevet. Vadcsapásról megmondta milyen állat törte és mikor használta. Tudta milyen fajta az a sikló, aminek a vázáról a többiek csak sejtették, hogy talán sikló.

Gábor nem akart gyávának tűnni, ment ő is Mátéval. Gábor a gombákat ismerte. Nagymamájának egy időben az volt a hobbi, hogy túrák alkalmával gombákat fényképezett. Közvetlenül a virágok fényképezése után és a termések fotózása előtt. Hazaérve, interneten kikereste melyik fényképén milyen fajta gomba van. Gábor most profitált belőle. Kérdemelte a *Gombász* nevet.

Ozolit, vagyis a *Gróf urat* persze nem hagyhatták ott. A fiú már első este összeharatózkodott Vadással és Gombással. Főúri méltósággal viselte sátoztársai különcségét.

Minden kanyar egy új felfedezés lehetőségével kecsegtetett számukra. Gábor lába nagyon fájt, de meg sem érezte, mikor a fiúkkal kilógott.

A napi túrák hosszúak voltak, főleg a szintkülönbségek keserítették meg a csapat haladását. Különösen esőben, mikor hegymenetben többet csúszott vissza az ember, mint haladt volna felfelé. Amikor végre megérkeztek a következő táborhelyre, úgy érezte 2 számmal kisebb bakancsban lépdel.

Minden izomláz és vízhiány ellenére jól érezte magát.

Minden hajnalban új felfedezések várták, minden ösvény jelet adott, vagy

nyomot rejtett. Tüdeje megtelt friss levegővel, feje élményekkel, szíve boldogsággal. Szabad volt! Azt csinált, amit akart. Bár a kilométerek fogytak volna úgy, mint a napok!

Lába már megszokta a fájdalmat, szíve pedig hajította. Még a kilátót meg kell hódítani! A vadászlesbe ki kell szökni! Fel kell fedezni a rókalyukakat. Ötletetek, mit kell csinálni mikor vaddisznóval találkozunk. Egyik kisebb kirándulásuk alkalmával (maximum egy hegynyi távolságra mentek el) az aljzatot fürkésztek. Egyszer csak disznórőföggésre lettek figyelmesek. Csak ekkor vették észre, hogy széjjel szembe állnak. A disznó 20 lépésnyire volt tőlük, persze mindenki döbbenet lemerevedett.

Számháborúban is jól jött Máté tudása. A terep tökéletes volt a játékhoz, mindenhol bozótos. Olyan jól elrejtőzött, hogy a mellette elszaladó őz is az utolsó pillanatban vette észre. Persze az ellenfél sem találta meg.

A láb- és hátfájás maradt, a zárt simítózáras zacskók fogytak, és valami megváltozott Gáborban. Vegyes érzésekkel indult a csapat haza. Gábor a kényelmes ágyára, apja főztjére gondolt. Látta a többiek örömét, az ő gyomrába pedig visszatért az a kérdőjeles érzés.

A hazaút mindig rövidebbnek tűnik. Talán, mert sietünk haza? Vagy, mert ismerjük az utat? Nem tudni. Gábor ott állt a székesfehérvári vasútállomáson és anyját hívta.

– Anya megjöttem, gyere értem! – Tudta, anyja rohan érte. Közben búcsúztak a csapattagok egymástól, további jó nyarat kívánva. Megjelent anyja, odaért hozzájuk, üdvözölt mindenkit és már nyúlt volna a túrazsákért, amikor...

– Anya, hagyjad! Ezt majd én viszem, mert nehéz – szólt rá Gábor.

Anyja rámosolygott. Valami megváltozott.

Major Gábor